

תהניתן

כבית. שורה חן לא הייתה מפריעה לא הפקידה דרש ממנה שירה בלבד, אך במה שנוגע למשחק, אפילו במרקחת זו, הינה חירות וקרה.

בידור

קרויסל (תיאטרון דגן) מין המד עורב שלא במינו, ולא לצורך, הצגת פני בוטימה ומחול שבחלק מן הקטעים הקור בויז'ן דק ורדין, כימעט ללא הבחנה. בעוד שהריקוד נראה משוחרר, דומה כי הפנטזי מימה כאן מאולצת בחלקה הגדול, בשל

ג'ורג' בראסאנס, והוא עושה זאת כי הומור של ברוך, הה פך כל שאנסון להצגה קטנה ומקסימה. הוא מנצל היטב את גופו ובמיוחד את ידיו, יותר מאשר את קולו, נתמך היטב בתזמורתו ועיבודיו הצמודים של פלסדו דהזון. מומלץ לכל מי שאהב את יוסי, את דרך הגשתו ואת אלתורו, כי יותר משיש כאן בראסאנס — יש כאן יוסי בנאי.

דגן (הקת ביקוד דיזמני) (תיאטרון) מאק עזבו הבריטים את הארץ, המטאטא פסג מלטאסא, הביצל ירוק חזל להויל דמעות, החמאס הכסיק לחמם אז

הצגה חדשה

פילומנה (התיאטרון הקאמרי) אדר" אדרו דהיפוליפו הינו בן למשפחת שחי קנים נאפוליטנית, שמלבד מישחק הפקה זימיו, בתיאטרון ובקולנוע, מחבר אף מחזות. יצירתו אינה חדשנית, ואינה נושאת עליונות שרעשה. המחזות שלו ועלילותיהם עשויים מאוד, בעלי נימה סוציאלית המו גמשת על קצה המזלג. עיקר הצטיינותו באיפיון הטיפוסים, והעי בהם הסלאוני שלהם אל קרשי הבמה. אלו הם בעיקר מחזות וטיפוסים לוקאליים, הן מוכרים לכל בן נאפולי אשר בביצוע מת איס, עשויים לגרום נחת לתושבי איטליה ונאפולי בפרט. כמו סלה שבתי, או קובלן

שאחד מהם מזרוע, אותם גידלה בהסתר כי עזרת הכסף שגנבה ממנו, הוא מחליט לי שאתה לאשה, והכל בא על מקומו בשלום. זהו מחזה, מאוד מאוד קלוש ושיטתי, הן עשוי להתעלות לדרגה גבוהה קצת יותר רק בעזרת במאי ושחקנים מתיימרים אך ניתן לקבוע בצער, כי הצגתו של **ליאונרדו שך בקאמרי** פשוט אומללה. הבימוי של מזכיר בדיחה אנגלית בלתי מוצלחת. הקצב קפוא, חסר תסיסה, ומרוחק מנמשייתו הן נאפוליטנית של דהיפוליפו בכמה אלפי שנות אור. שך לא השכיל להדריך את הן שחקנים במידה מינימאלית, בכיוון המתאים. **רחל מרכוס** בתפקיד המרכזי, מ כירה יותר אידישע-מאמע, מאשר איטלקיה לוח' טת. היא בשום פנים ואופן אינה משכנעת כזונה לשעבר. כשעולה המסך על ההצגה, לא מורגש כי רק קודם לכן העמידה פני גוססת.

אכרזה בנייוסף מיקצועי, אבל גם הוא לא שייך למקום. הוא לא שוכנע כהולל, חובב סוסים ונשים, המתכוון לשאת לאשה עלמה צעירה. בפגישתו עם שלושת הצעירי רים שאחד מהם הוא בנו, לא חלה במישך חקו של בנייוסף כל תמורה. **ניסן יתיר** היה איתו **ניסן יתיר**, לא אחד שבשעתו היה סיים משובח. הגברת **מרים ברנשי טייניכהן** כרוואליה, אומנתה של פילומנה, נקלעה לכאן בסעות. צר היה לראותה בתפקיד בלתי הולט את נתוניה. מהופעתה של **אביבה מרקס** ניתן לזכור את תהי תליה החובבים והחלוק הלבו עליו נתפר צלב אדום, באמצעותו ניתנה להעמיד פני אחורו-חמוניה. שום פרקליט לא ילך גלי בית לקוחות ללא תיק, כשספר החוקים גלוי בידו. הבמאי שך, כנראה לא יודע זאת, לכן נראתה הופעתו של **יוסף ברמון** כעורך הדיון נוצלה, מגוחכת, כשהדפדוף שלו בי ספר, תוך כדי יריקה להחלקת הדפים, מהי וזה את השיא.

יער אביב היתה משרתת, שכל בעלי בית הנון היה מוצא לה עיטוק אחר מי מריקת-רצפות. אם בנייוסף — דומיניקי לא שם אליה לב, כנראה שהיתה כאן אי-התאמה, שהמחבר לא נתכוון אליה. בתפקיד שלושת הבנים לא הפריע **שלמה פו** כאינטסטור. **אריה יצחק** בלט במפראמנט נאפולי-סאני מופרז של מוכר חולצות, ואם לא הצליח לנשק כהלכה את יעל אביב, הרי זה משום שהבמאי אסר עליו כנראה לסתום לה את הפה, על-מנת שתוכל לפלוט את המלי ליל שלה.

הגירסה העברית הקודמת של **פילומנה** שהוצגה בתיאטרון אהל ז"ל תחת השם **הידועה בצעיר**, היתה הרבה יותר משכנעת, אך גם היא היתה מיותרת, ומסתבר כי היוותה עוד מסמר בארון המתים של תיאטרון רון ישראלי שגועש. כנראה שלקברניטי הן תיאטרון הקאמרי, לא מפריעה עובדה זו לבחור ברפרטואר מאובק, מתוך ביטחון מופרז שספינתם לא תסבע, מאחר ולא רחוק היום, בו ייהפך תיאטרונם לעירוני, ויתקיים כספיל על-חשבון משלם-המסים. אך כדאי שירשמו לעצמם, כי הצגות כמו זו של הבמאי **שך**, עלולות להביא להם את המלי.

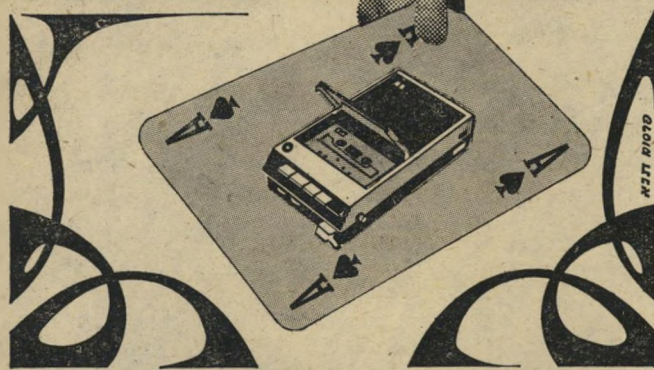

מרכוס ובנייוסף ב"פילומנה"

למשל, מצאו להם בארץ אוהדים מבני ערות שונות, וספק אם יוכו לאותה הצלחה לאחר תרגום והצגה בחו"ל. **פילומנה** כזאת בדיוק היא **פילומנה** ששם משי-פחתה (**מארטוראנו**) הושמט בגירסה הן נוכחית של הקאמרי. מהמסך שהעלילה הן גיעה לשיאה עוד לפני שהמסך נפתח. **פילומנה** זונה לשעבר, ועתה פילגשו של **דומיניקו סוריאנו** העשיר, העמידה פני גוססת, כדי שיהא את-רצונה המרוון, וישאנה לאשה. כך היא מערימה עליו. כמובן שבעזרת החוק מבוטלים נשואים אלה, אך לאחר שמתסבר להולל כי לידועה בציבור שלו שלוש בנים

הלב בבדיחות לא רעות, ורביעיית מועדון התיאטרון סגרה את החנות, שלא לדבר על לילה-לו, אותו תיאטרון עתיק בעל אנכמל בלמית בארץ הקודש. ההומור של תשעת החברה שהחליפו את המדים הצבאיים, כי לבוש אזרחי, בלתי מחייב, לידותי ורדוד. יש מיספר פיומנים חביבים. העמדה מלי-סשת של **דני ליטאי**, לא תמיד פונקצי-יונאלית. קומיקאים חביבים כמו **יהודה ברקן** ו**מוסקונה** וזמרים נעימים כ**צפירה וששי**.

יוסי בנאי ממלא ערב שלם מיצירות הטרוכאדור הצרפתי המורוני המשופם, (בין

„צמד-חמד“ היכרויות באמצעת הדואר
תנו שאנס לאהבה
את מחפשת אותו — הוא מחפש אותך.
שלחי חמש ל"י בהמחאת דואר לתד. 2082, ת"א (מס' 7006/8) או נדאג לך להיכרויות חדשות.
לא יצרת קשר — כספך יוחזר.

תושב צרפתי
מעוניין להתחלף לחודשיים בדירה בתל-אביב תמורת דירה בצרפת.
המעוניינים יפנו:
Ets MAR'NEL
56, Bd de Strasbourg Paris Xe.

להיטון
עתון הפזמונים והבידור של ישראל
הופיע גליון 4
* פול מקארטני נהרג * השקולדה — קצבית יותר. *
* הארציס * מוסיקת מחתרת * התאומים מאשימים *
* איך מבשלים תקליטים * מלים ללהיטים * תצלומי ענק:
* ריטה פבונה, אבי טולדנו, פול מקארטני, רן אלירן, לו כריסטי,
זמירה חן ועליזה עזיקרי
ששועון פרסים
לחשיג בכל הדוכנים

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי.
המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134.
תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם
בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ •
העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.